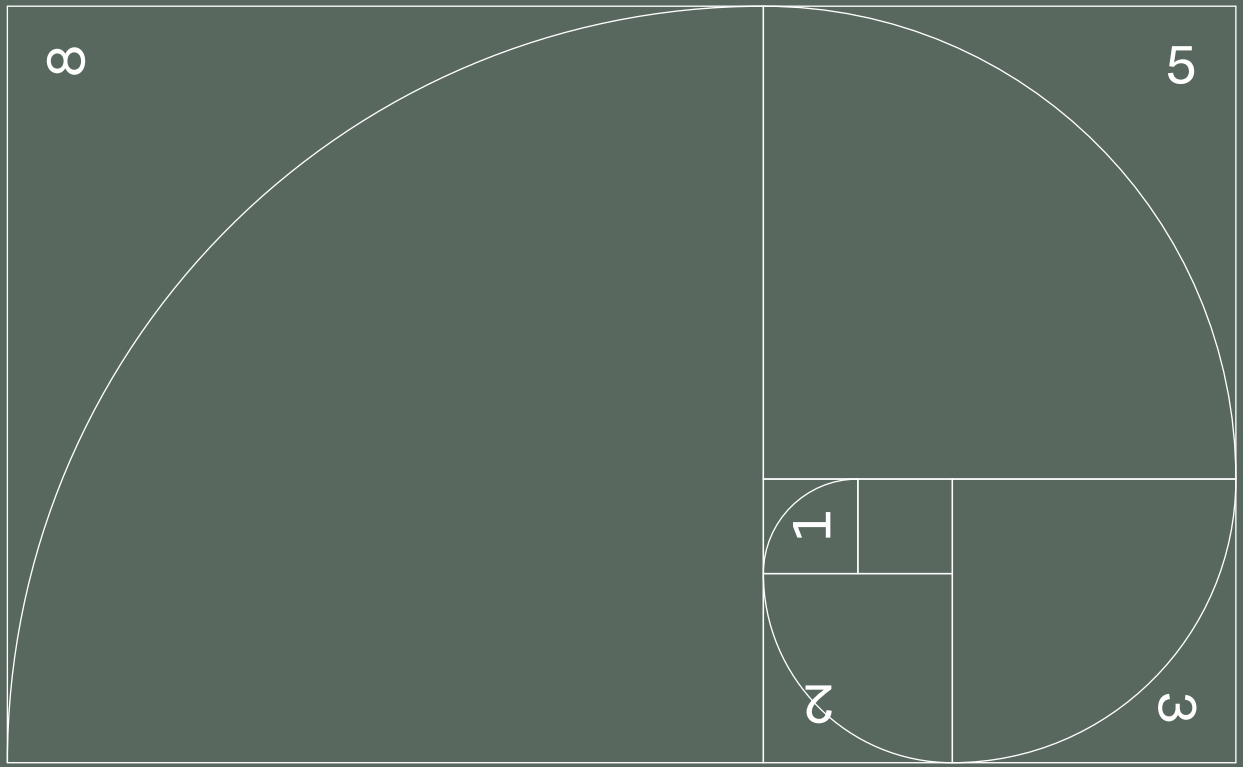
HRDINA

Arpád Soltész

8
5
1
2
3

Hrdina

IKAR

Text © 2026 by Arpád Soltész
Jacket design © 2026 by Peter Nosáľ
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1102-1

HRDINA

Arpád Soltész

Ó, Nisaba, pani múdrosti,
príbeh reči rozpovedz,
na zrod mysle spomínaj,
o písme mi spievaj!
Vyjav príbeh príbehu,
prezraď pravdu o pravde,
vylož význam významu,
podaj správu o správach.
O naratíve prehovor,
svedč o smrti slova.
Pred bohmi stroja nariekaj,
plač nad vlastnou skazou!

Grófke Jette Mailáth
a všetkým, ktorí dôstojne kráčali do tmy

Každá veta v tejto knihe je alternatívou jedinej pravdy. Jej príbeh stojí na pevných základoch nevyvrátiteľných alternatívnych faktov. Všetky postavy sú alternatívami autorovi neznámych skutočných osôb. Keby sa gaunerom, zbabelcom, sadistickým zabijakom, podlým slabochom, zákerným hlupákom a iným alternatívnym hrdinom nepáčilo, ako o nich autor píše, toto upozornenie nijako neobmedzuje ich právo sťažovať sa na internete alebo ho žalovať pred ľudovým súdom sociálnych sietí. Učinia tak na svoje vlastné reputačné náklady. Agentúra Low Key PR, ak dokážu nájsť jej sídlo, ich bezpochyby rada uvíta medzi svojimi klientmi.

Motivačný citát pod portrétom Edwarda Bernaysa vygeneroval v roku 2022 ChatGPT. Korporátny AI slop mu už aj vtedy šiel dobre.

Meno ACHEIRA vymyslel a interpretáciu rozprávky o bačovi zo slamy, hliny, dreva a kameňa románovou umelou inteligenciou napísal Claude Fable 5 spoločnosti Anthropic. Interpretáciu som skrátil, Claude potvrdil, že sa pod ňu aj v tejto forme podpisuje.

Pre autora to bol najstrašidelnejší okamih príbehu.

* * *

Ďakujem svojej Dobrej Žene a synovi za trpezlivosť a toleranciu. Namiesto rodinnej dovolenky dostanú knihu, ktorú ani jeden z nich nebude v dohľadnom čase čítať. Ďakujem Marekovi Némovi, ktorý ma nahovoril, aby som rozpísaný rukopis dokončil v šibeničnom termíne, mojej editorke Vlaste Greschovej za to, že dokázala dať dohromady môj víťazný tím, redaktorke Nataši Holinovej, že ustrážila čistotu i plynulosť textu, a Petrovi Nosáľovi, ktorý urobil svoje dizajnérske kúzlo, po ktorom sa slovo knihou stalo a dostalo tvár. Osobitná vďaka patrí Jozefovi zo storočnej kancelárie, ktorý mi pomohol policajné reálie trochu viac priblížiť realite, aj keď v nich stále zostala slušná porcia „autorskej licencie“.

Caveat lector, hic sunt lupi

1

Potme vyzerajú trochu ako otec so synom. Šofér sotva dosiahne nohami na pedále, spolujazdcovi je aj géčkový medveď trochu tesný. Drobného, šľachovitého Džugiho už podcenil kdekto, málokto dostal šancu sa zo svojej chyby poučiť. Dokonca aj svedkovia omylu si ponaučenie brávali so sebou do poctivo hlboko vykopaného, avšak neoznačeného hrobu. Held je ozrutný, na prvý pohľad na ňom vidieť, čo je zač. Každý sa mu prace z cesty, no keď po niekom cielene ide, dotyčný sa ďaleko nedostane.

„Rimavská Seč… ta taka dzedzina neni. Ani navigačka taku nezna, more," popindáva krpec za volantom.

Džugimu sa zjavne nechce. Ani Heldovi sa nechce, ale z tejto roboty sa nevykrútia. Pytón si ich zavolal do Bratislavy, aby im vysvetlil, čo a ako. Osobne. Také ponuky sa neodmietajú. Bodka.

Vlastne to nie je nič problematické, únos na objednávku je bežný biznis. Nikdy nechápal, čo za problém mali ostatní so ženami a deťmi. Samozrejme, nikoho nepresviedčal, že je to práca ako každá iná. Práve vďaka týmto hlúpym predsudkom znamenala viac prachov za menej námahy a rizika.

Pytón im trikrát zopakoval, že majú ženu doručiť s neporušenou kožou, ale že bezpodmienečne. To bola tiež úplne zbytočná sprostosť. Held žiadnu ženu v živote neudrel, nie aby ju ešte rezal alebo strieľal. Stačilo, aby babe povedal, čo

chce. Málokedy to potreboval hovoriť dvakrát. Aj muži vždy urobili, čo im kázal, ale občas potrebovali aj jednu po papuli. Ženy boli múdrejšie.

Bral by to ako osobitne ľahko zarobené lóve, keby ich Pytón nevyplatil vopred. To je vec, z ktorej má Held blbý pocit. Pytón strašne nerád platí. Bolo jasné, že im nedáva zo svojho a asi ani nie všetko, čo za ich služby zaplatil skutočný objednávateľ. Heldovi sa nepáči, že nevie, pre koho naozaj pracujú, lenže Pytónovi sa fakt nehovorí nie.

„Skús rimavskú s mäkkým, geňo," plesne Džugiho dlaňou po temene.

Nie je veľa ľudí, čo by si toto mohli k Džugimu dovoliť. Vlastne je taký iba jeden.

„Nebav tu na mňa glupeho cigáčika a iď už konečne."

Je iba jeden človek, ktorému vďačí Džugi za všetko, čo má. Života vrátane. Held ho vytiahol z Luníka IX, potom ho vytiahol aj z Leopoldova, za veľmi veľa peňazí, a nakoniec ho vytiahol z láb vtedajšieho košického bossa, v poslednej chvíli, keď si už Džugi v lesoch nad Jahodnou kopal vlastný hrob. O pár rokov s Džugim spolu kopali hrob na rovnakom mieste. Bol tam s nimi ten istý boss. Zabalený v igelite, s pevne utiahnutým oceľovým lankom okolo krku.

„Zobuď ma, jak budeme v Lučenci."

Held sa uloží v sedadle tak pohodlne, ako sa dá, zatvorí oči a okamžite zaspí. Džugi sa spokojne uškrnie, spustí navigáciu, aj keď ju nepotrebuje, zaradí rýchlosť a pomaly sa odlepí od obrubníka pred vilou na Kolibe. Je dobrý šofér, opatrný a predvídavý. Rád jazdí Heldovým mercedesom. Užije si cestu a nad robotou bude dumať, keď dorazia na miesto.

* * *

Dom v centre dediny pamätá lepšie časy. Pamätá aj horšie časy a pamätá i čas úplnej skazy. Statika je matematika a matematika nepustí: táto ruina nemôže stáť. Je to fyzikálne nemožné. Mala sa už dávno zosypať, tak asi pred polstoročím. Lenže tvrdohlavo vytŕča z blata a rozdrobeného asfaltu, čím drzo porušuje zákony vesmíru. Múry zrejme drží pohromade komplexná sieť prasklín. Inak by ich totiž musel držať pokope červený motúz, ktorý je napnutý tesne nad úrovňou zeme a omotaný okolo celého domu. Alexandra naň uviazala mašľu ako na topánke. Pozornému oku by neuniklo, že nie vlákno je zviazané mašľou, iba je oň uviazaná mašľa z identického materiálu. Ľudské oči, našťastie, nie sú pozorné. Alexandra by fakt nechcela, aby začali hľadať, kde sa vlákno začína.

Dedina je ponorená v úplnej tme, iba priestranné námestie, ktoré sem na prvý pohľad nepatrí, trochu osvetľujú reflektory policajnej stanice za trojmetrovým betónovým plotom so žiletkovým drôtom navrchu. Kdesi musí existovať mestečko, ktoré má iba ulice. Jeho námestie sa presťahovalo do Rimavskej Seče a vytlačilo na svoj okraj polorozpadnuté dedinské domy. Mestské paláce kdesi na neznámom mieste sa zrejme zomkli, zostala medzi nimi len úzka ulica, na ktorej teraz niet kde parkovať. Alexandra rozmýšľa, či by to nemohol byť Trebišov. Nejaký čas v Trebišove žila, ale tam sa od založenia mesta neudialo nič, prečo by si o ňom mala čokoľvek pamätať. Alebo by to mohol byť Poltár. Tam nikdy nebola, akurát počula, že Poltár je dobrá diera. Či Žarnovica? Ale veď dobre, Alexandra žila aj v Budapešti, a teda na rovinu, ani Budapešť nie je Alexandria.

Stlačí bakelitovú kľučku, otvorí vchodové dvere a vojde do svojho sídla. Nezamyká ho, žiaden zlodej by v ňom nenašiel nič, čo by mohol odniesť. Dokonca ani zlodej z Rimavskej Seče. Ľudia sa tu rodia za trest a iba tí najhorší z nich tu

musia aj dožiť, lenže práve preto tu niet komu čo ukradnúť. Bohatá je len jedna rodina, ale k nej by si to nikto nedovolil.

Vnútri je úplná tma, nevidela by si na koniec nosa, ani keby mala ambíciu dívať sa. Načože by sa tu už dívala? Kráča popamäti, rýchlymi krokmi, ktoré ráta. Tridsaťštyri. Otočka. Dvadsaťjeden. Ráta a točí sa doprava bez toho, aby si to úplne uvedomovala. Tri kroky, obrat, dva, jeden, a ešte posledný, plná otočka okolo vlastnej osi, vystrie ruku, ktorá si presne pamätá, kde je kľučka, a otvorí ďalšie dvere.

Vkročí do útulného žltého svetla. Také svetlo vydávali kvalitné voskové sviečky, keď ich bolo veľa. Tu je jeho zdrojom vitrážová lampa, ktorá by mohla byť lacnou napodobeninou Tiffanyho. Stojí na bronzovom stolíku, ktorý bol pôvodne vyrobený ako stojan na kvety. Vedľa nej vytrvalo vyzváňa čierny bakelitový telefón s okrúhlym číselníkom a čiernou šnúrou, ktorej opačný koniec sa stráca kdesi v prítmí najbližšieho rohu. Alexandra naň škaredo zazrie, ako keby vyvádzal niečo nanajvýš nepatričné. Dosadne na leňošku potiahnutú žiarivými zlato-smaragdovými kvetinovými vzormi, ktorá by nemusela byť vrcholom gadžovského nevkusu, keby to bol starožitný originál z exotického dreva a pravého hodvábu.

Zovrie pery, skriví ľavý kútik úst, zdvihne slúchadlo a priloží si ho k uchu. Nič nepovie. Nemusí. Kto sa sem dokáže dovolať, presne vie, komu volá. Hlas na opačnom konci linky sa ani nepredstaví.

„Našiel ťa," povie a zloží.

Existuje len pár hlasov, ktoré sa v slúchadle môžu ozvať, a Alexandra všetky dôverne pozná. Žiadnemu z nich nemôže veriť, ale jeden z nich nikdy neklame.

Chvíľu neprítomne hľadí na knižnicu plnú nudných a dôležitých, i nádherne spracovaných a celkom zbytočných diel o architektúre, ktorej opačný koniec sa stráca v šere. Eštože ich nemusí prevláčať, to by ich asi radšej spálila.

Bude sa musieť zbaliť a vypadnúť. Už zasa o čosi skôr, než dúfala. Oveľa skôr ako naposledy. Zmena je stále rýchlejšia a znepokojujúcejšia. V časoch, keď si stačilo vymyslieť nové meno a vybrať si nový jazyk, bez zháňania všakovakých papierov a plastových kartičiek, sa nežilo lepšie ani ľahšie. No rozhodne sa v nich ľahšie prežívalo.

Zdvihne sa a prejde k lacnému šatníku z akéhosi severského obchodu. Musela si ho sama poskladať, práve preto si ho nechala priviezť. Baví ju stavať veci, aj vlastnými rukami, táto skriňa však bola nočná mora. Nech ju skladala akokoľvek, s návodom či bez neho, vždy jej zostalo za hrsť súčiastok, aj keď nejaké iné zjavne chýbali. Recyklovaný papier s nákresmi tvrdil, že by to mala zvládnuť za päťdesiat minút. Po dvoch hodinách to vzdala a zložila si ju po svojom. Šatník leží na zemi, dvere, ktoré si sama pomaľovala, sa otvárajú dohora, je z neho menej praktická, ale plne funkčná truhlica.

Na prestrihnutie červeného motúza by technicky stačili aj manikúrové nožničky, ale potrebuje ho preťať. Musí to urobiť správne. Nesmie tu po sebe nechať veci, ktoré by mohli nepozvaných návštevníkov doviesť na miesta, kde nemajú čo hľadať.

Chvíľu sa v truhlici prehrabuje, napokon z nej vytiahne modernú šabľu zo začiernenej ocele. Len nedávno si ju nechala kúpiť z e-shopu. Na to, aká je to zbraň, bola smiešne lacná.

Alexandra pozná dva typy zbraní – také, čo sú na robotu, a tie, ktoré sú nanič. Ľudia sú schopní vyhodiť obrovské sumy za historické kusy, ako keby naozaj verili, že ich predkovia vedeli o metalurgii viac než súčasní kúzelníci materiálového inžinierstva. Chcú vlastniť nástroj s príbehom. Nechápu, že príbeh zbrane sa stáva vzrušujúcim dobrodružstvom až vtedy, keď ho počúvajú v suchu a teple, pri chutnom jedle a dobrom nápoji, od toho, kto prežil.

Párkrát švihne šabľou, prehodí si obnaženú čepeľ cez plece, prejde dverami, vykročí do tmy, urobí rýchlu piruetu a začne rátať.

* * *

Balkón je adekvátne vysoko, zábradlie má pohodlne nízke. Stačilo by sa poriadne predkloniť, zavrieť oči a prevážiť sa dopredu. Vonku je tma ako v rohu, pouličné osvetlenie je už zase vypnuté. Možno pokazené, možno len šetria. HĺbkA pod deviatimi poschodiami sivého petržalského betónu je tým lákavejšia. Nemusí si predstavovať, čo všetko by z jej rozbitého tela povypadávalo a povytekalo na popraskaný asfalt. Do úsvitu by azda väčšie kusy svinstva odpratali, videli by ich len profíci, ktorým je to jedno.

Vonku je zima, Zaza sa pod županom trasie. Uvedomí si, že pod tenkou látkou je nahá. To ju zastaví. Keď sa raz odhodlá, poriadne sa na to oblečie. Nikto nebude čumieť na jej telo, ani cez jej mŕtvolu. Lesbická spolubývajúca ju na intráku uháňala celých päť rokov práve preto, ako vyzerá. Ako chalan. Zaza jej dokonca dala šancu, ale nefungovalo to. Jej sa viac páčia chlapci, lenže chlapcom sa páčila jej lesbická spolubývajúca. Nakoniec nikto nedostal, čo chcel. To bola asi najcennejšia vec, ktorú sa počas štúdia masmediálky naučila. Musíš hrať s kartami, ktoré ti rozdali, a keď máš nahovno karty, hovno vyhráš. Zaza nekonečných, neznesiteľných dvadsaťštyri rokov prehráva a vie, že lepšie to nikdy nebude. Treba zložiť karty a postaviť sa od stola. Ale nie takto, s telom vydaným napospas každému decku s mobilom.

Garsónka bez spolubývajúcich, v realitke veľkoryso inzerovaná ako jednoizbový byt s kuchynským kútom, je luxus, ktorý si od budúceho mesiaca nebude môcť dovoliť. Nie, keď

ju zajtra vyrazia z redakcie. A vyrazia ju, to je nevyhnutné. Ona sama by sa na ich mieste určite vykopla. Niežeby bola za tento famózny prúser zodpovedná sama, ale napísané je pod ním jej meno. A aká bola hrdá, tepša blbá, keď ho tam písala – Lujza Zán. Najnovšie synonymum pre reputačný krach. Je objektívne nepoužiteľná, navždy.

Možno sa bude musieť vrátiť domov do Košíc, k rodičom. Budú sa tváriť pohoršene, ale v skutočnosti budú radi. Dôjde na ich slová. Už zase. Mala ísť na medicínu ako mama alebo na právo ako otec. Keď sa pomýli doktor, prinajhoršom niekoho zabije. Keď ako sudca odsúdiš nevinného na doživotie, nikto sa o tom nikdy nedozvie. Teda okrem neho samotného, ale koho zaujíma kriminálnik, čo hnije v base? Otec s mamou by sa boli o všetko postarali, stačilo si vysedieť diplom. Už keď musela všetkým na truc vyštudovať niečo dočista zbytočné a nepoužiteľné, mohla ísť aspoň na ten matfyz. A teraz taká hanba. Verejná hanba. Však čo povedia susedia? Zasa raz mali fotrovci pravdu, lebo vždy majú pravdu a chcú jej iba dobre, to najlepšie… Zaza sa cez plece obzrie po balkónových dverách a na chvíľu zaváha. Ale budú tam aj zajtra, nemá sa kam ponáhľať.

Z drobného barového pultu zdvihne iPhone a zapne displej. Je plný červených bodiek, s dvoj- až trojcifernými číslami, každá sociálna sieť a komunikačný nástroj kvíli po jej pozornosti. Mobilný shitstorm do vrecka. Naberie odvahu a skúsi Messenger.

> si skoncila pyca vijebana spatna, si ideme po teba. ta pojebeme do ryti ty kurva ale metlov lebo taku spatnu pycu by ani moj pes nejebal

Forma je otrasná, ale s obsahom by nepolemizovala.

Kto ťa platí , ty sprostá krava ?!!! Však počkaj na každú sviňu sa voda varí ! Sa ti už končia zlaté časi kurva židovská šerešova !!!!!

Toto je v pohode, rozzúrený fanklub ochrancu národa. Kvetinky, vlky, mačiatka, slovenské i ruské vlajky a vnúčatká na profilovkách.

Čakala horšie. A viac. Haluška ju zatiaľ nedoxxoval, ešte sa neblíži dav s fakľami a povrazom, zatiaľ akútne nehrozí, že niekto urobí špinavú robotu za ňu a prehodí ju vlastným balkónom. Horšie sú správy od priateľov. Od tých reálnych, od ľudí, ktorých pozná osobne a dlho. Myslela si, že ich pozná. Priatelia z jej života zmizli počas jedinej krátkej štyridsaťminútovej tlačovky. Tí, čo jej napísali, sú vlastne ešte tí lepší, ktorí sa netvária, že nikdy neexistovala, a keby náhodou predsa, oni s ňou rozhodne nikdy nič nemali.

Lujza, ako si mohla? Uvedomuješ si, aké to bolo nezodpovedné? Pomohla si presne tým, ktorým si nechcela. Najviac si im pomohla, ako sa dalo. Teraz už nikto neuverí ničomu, čo o nich napíšeme. Strašné škody si narobila.

No iste, bývalá spolužiačka. Odkaz z morálneho Olympu mienkotvornej konkurencie.

Nazdar Zaza, jeb na to, shit happens, media su zumpa, som ti hovoril furt, ze toto neni pre teba. Dojebala si to jak pani, kralovsky, ale mozno ze to bude na daco dobre. Najdi si normalny job a nestresuj, kazde cudo tri dni trva.

Bratranec. Vzdelaním právnik. Profesiou dépeháčkar.

jaska Zazik dame drincik ale tento tyzden nestiham strasne mam toho vela teraz drzkaj sa

Najkamka.

Koľkí z nich by na jej mieste nenaleteli? Naletel Pali, jej boomerský editor so štvrťstoročnou praxou, aj šéfredaktor. Absolútne vierohodné to bolo, veď mali fotky. Nie veľa sa z nich dalo uverejniť, homosexuálne orgie sa nehodia do novín, ani keď na nich vyrastrujete všetky tváre a penisy. Hyperagresívny ochranca tradičných hodnôt bol na nich zachytený odzadu, ale v jednoznačnej situácii. Holá vajcovitá hlava, nezameniteľné tetovanie na chrbte, už v minulosti dobre mediálne dokumentované. Šťavnaté legendy o ňom kolovali dlho, dôkaz a svedok ochotný hovoriť na záznam sa objavili prvý raz.

Čakali, že mladá hviezda pronárodnej politiky všetko poprie, ale on neodpovedal vôbec. Strana stroho nekomentovala súkromný život svojho podpredsedu, nech sa pýtajú jeho. Potom prišli anonymné vyhrážky smrťou. To rozhodlo, nikto sa nebude vyhrážať redaktorom!

Dobre to zahrali. Ešte v ten deň mali tlačovku. Vyholená vajcovitá hlava, identické tetovanie, celkom iný človek. Vyjadril pobúrenie, že jeho súkromné fotografie zneužili na diskreditáciu verejne činnej osoby. Hrdo sa prihlásil k svojej orientácii, užil si s kamarátmi, v úplnom súkromí, nikoho neobťažovali ani nepohoršovali. So stranou nemajú nič spoločné, len sa im páči rovnaký chlapský imidž ako jej obvyklým sympatizantom.

Naleteli. Zaza vie, že náhody existujú, sama ich pár zažila. Toto nebol ten prípad. Jej svedok zmizol, ako keby nikdy

neexistoval. Jeho telefónne číslo je odpojené, účty na sociálnych sieťach zmizli. Zostal iba hlas na zázname, ktorý môže patriť komukoľvek. Nemá žiadnu váhu.

Zaza vojde do drobnej kúpeľne so sprchovým kútom a zo skrinky pod umývadlom vyloví nikdy nepoužitý rúž, ktorým kedysi ktosi, kto ju nemohol naozaj dobre poznať, vybavil nejaký jej sviatok. Vráti sa k balkónovým dverám a označí si ich: ÚNIKOVÝ VÝCHOD.

* * *

Held napína zrak, dedina je úplne zatemnená, svieti len policajná stanica. Džugi prepne svetlá na parkovačky a opatrne prechádza dedinou. Nechce zraziť náhodného ožrana, ktorý by sa mu priplietol pod kolesá. Nemôžu si dovoliť budiť pozornosť. Zaparkujú za rozpadnutou budovou uprostred námestia, v ktorej mohli byť kedysi dávno obchody.

„Degeši," skonštatuje drobný šofér pohŕdavo, keď sa pokúša rozoznávať siluety zdevastovaných domov.

„Si nebol lepší, keď som ťa prvý raz zobral na robotu," zamrmle Held karhavo.

„Ibaže ja som makal na sebe, ne jak toten odpad tuna, bazmeg, a teraz som dakto," zamáva Džugi zlatými rolexmi na ľavom zápästí.

„Ich máš odo mňa, chuju."

„Ale ne za to, že som ti fajčil kár, more. Za robotu ich mám."

Kúpil mu ich, keď urobili krivého fízla, čo najprv vzal lóve od Piciho a potom ho chcel dať dnu. Vrazil do tých hodiniek celý svoj podiel za citlivú zákazku. Džugi chodil rok slintať na výklad vždy, keď zašli do Viedne na šnicel a sacherku, ale bolo mu ľúto za ne dať toľko peňazí. Heldovi sa nepáčili, pripadali mu ohyzdné, masívne a nablýskané ako pre teplého

Rusa, ale chcel chlapcovi urobiť radosť. Tie prachy prosto ľahko prišli a ľahko aj odišli. S pánom majorom neboli žiadne problémy, našťal si do gatí, hneď ako ich uvidel, poslušne si vliezol do kufra, v lese na pníčku napísal list, ktorý mu nadiktovali, rýchlo vypil fľašu borovičky, a keď ho Džugi poriadne tresol lešenárskou rúrou po hlave, stačilo ho položiť na koľajnice v neprehľadnej zákrute a počkať, kým prejde vlak. Boli to prachy skoro zadarmo, Held ich s ľahkým srdcom vyhodil za úplnú sprostosť, ktorá ho potom na parťákovej ruke permanentne dráždila. Pustil si Džugiho príliš blízko k telu, občas sa už cíti ako jeho foter. Je to neprofesionálne. Takto je na ňom aspoň jedna vec, ktorá ho sústavne serie.

Held iba zavrčí, nahodí si cieľ do Google Maps v telefóne, ďalej už pôjdu peši. Nasadia si handry na huby. Ktokoľvek ich vymyslel, zaslúžil by si nobelovku za zločin. Ešte nedávno by sa na nich s týmto outfitom vrhol každý náhodný fízel, dnes by ich buzerovali, keby ich nemali.

Plán je jednoduchý, vykopnú vetché dvere na polorozpadnutej chajde, dovedú babu k autu a odvezú ju Pytónovi. Keby chcela robiť cirkus, Held ju uspí päsťou a prehodí si ju cez plece, ale bolo by to naozaj prvý raz, čo by sa musel uchýliť k takému extrémnemu postupu. Neráta s tým. Held už dvíha nohu, aby kopol do miesta, kde je zámka, ale Džugi chytí kľučku a stlačí ju. Dvere sa nehlučne otvoria, pánty vyzerajú, že ich práve dožrala hrdza, no fungujú, ako keby boli čerstvo namazané. Obaja sa zarazia a pozerajú do tmy, Held stále so zdvihnutou nohou. V tom okamihu sa spoza rohu vynorí postava. Held si na ňu posvieti mobilom a definitívne mu vypadne brada spod rúška. Mala to byť troska z geta, nie vyspídovaná fúria s papekom.

Snehobiele vlasy ženskej postavy ostro kontrastujú s tmavou pokožkou. Možno vybielené vekom alebo by mohli byť aj prirodzene platinovo blond. Pripomína mu tú čajočku

z debilného seriálu s drakmi. Ťažko povedať, môže mať hocijaký vek, asi od dvadsať do stodvadsať. Modré svetlo mobilu nevykresľuje na tvári jedinú vrásku, no oči vzbudzujú pocit, že sa v detstve dívali, ako dinosaury obžierajú jurskú flóru. Je nižšia ako Held, ale na ženu stále vysoká. Vo svojich otrhaných handrách sa nesie ako kráľovná, vyžaruje z nej autorita. Netvári sa ani prekvapene, nieto zľaknuto. V ľavej ruke čosi drží. Palicu? Druhou rukou za sebou ťahá akýsi motúz.

Žena sa nezastaví, bez zaváhania nakročí k Džugimu, ktorý je bližšie. V okamihu, keď plynulým pohybom prejde do výpadu, Held rozozná predmet v jej ľavačke. Prekvapí ho, ale neprežil takto dlho vďaka svojej hlave, telo reaguje nezávisle od nej. V okamihu, keď ostrie šable presekne Džugiho hrdlo, stretne sa Heldova noha s rukou, ktorá zviera jej rukoväť, a zbraň z nej vyletí. O zlomok sekundy neskôr zasiahne jeho päsť sánku ženy, ktorá vletí otvorenými dverami do domu. Je v bezvedomí skôr, ako dopadne na podlahu. Džugi sa zrúti na zem až po nej, z rozťatého hrdla sa valí krv. Nezomiera dlho, ale dosť škaredo.

Held na svojom obrovskom tele dokáže pohodlne ukryť Glock 20 v kalibri 10 milimetrov, ktorý stačí aj na rozzúreného diviaka. Automaticky po ňom siahne, vstúpi do chajdy a namieri tej svini na hlavu, no v poslednej chvíli sa spamätá. Potlačí zúrivosť a znova začne uvažovať ako profesionál. Primeranou silou ju tresne po hlave záverom pištole, len aby sa uistil, že mu nikam neodíde. Ako väčšina fatálnych pohrôm, ktoré Held zažil a prežil, aj táto sa udiala za menej ako päť sekúnd a bez jediného slova. Keď sa dejú veci, na zbytočné reči či hysterické pokrikovanie nebýva čas. Najväčší hluk spôsobilo žuchnutie ženského tela na podlahu a to by si nevšimol ani niekto, kto by stál pred susedným domom.

Ide si overiť, čo vedel okamžite. Džugiho telo sa ešte mimovoľne šklbne, ale už mu niet ako pomôcť, je definitívne

preč. Held sa otočí a pokojným krokom kráča k autu. Teraz už nemá prečo zmätkovať alebo panikáriť.

Preparkuje pred chajdu, vyloví z kufra striebornú lepiacu pásku a besnej ženštine dôkladne zviaže ruky i nohy. Nakoniec jej prelepí aj ústa. Naloží ju do kufra, vedľa nej hodí šabľu a nakoniec na ňu uloží Džugiho telo.

„Budeš ležať, jak si si ustlala, riňa degešská," neodpustí si a rázne zabuchne zadné dvere. Vlezie za volant, nastaví si sedadlo a nahodí do navigácie miesto odovzdávky. Rimavskú Seč opúšťa predpísanou päťdesiatkou. Je už dávno za Lučencom, keď sa Alexandrin dom rozhodne podriadiť zákonom klasickej Newtonovej fyziky a zrúti sa.

* * *

Cigaňa visí dole hlavou, jedovato syčí a čosi mindžuje. Held v tom nerozoznáva ani jedno z tých pár rómskych slov, ktoré pochytil od Džugiho. Rozmýšľa, či to nebude albánčina. Nerozumie babe ani hovno, ale vôbec nie je zvedavý, čo má na srdci. Zjavne to nezaujíma ani Pytónovho zákazníka, ktorý z nej dlhým nožom s úzkou, majstrovsky nabrúsenou čepeľou odrezáva jej riňavé handry. Held je z neho nervózny.

Osobné stretnutie so zákazníkom nebolo súčasťou dohody. Chce vedieť, pre koho pracuje, ale osobný kontakt je neštandardný. Dočista neprofesionálne. Ešte viac ho znepokojuje, že chlapa s nožom nedokáže prečítať.

Rozoznávať a pamätať si detaily je jedným zo základov jeho práce. Nie je dobrý preto, že je veľký alebo rýchly. Je, ale to všetko by mu bolo nanič, keby nevedel, kedy, kde a ako svoje silné stránky použiť.

Na chvíľu zavrie oči a jediné, čo by z muža pred sebou dokázal opísať, je jeho nôž. Jednoduchý tvar, solídna oceľ, rukoväť z dreva, veľmi ostrý. Pracovný nástroj, kvalitný, ale

nie luxusný. O človeku, ktorý ho drží v ruke, by dokázal povedať len toľko, že je muž, priemernej postavy, dve oči, dve uši, ústa, nos, nohy až po zem, na konci zahnuté. Ako detská kresba. Díva sa naňho, ale ako keby ho nevidel. Takéto typy vraj hľadajú do sisky. Stelesnenie priemernosti.

Klient odpovie žene visiacej z háka v rovnakom jazyku. Má bezfarebný, nevýrazný hlas. Tón je upokojujúci, ako by ju uisťoval, že všetko bude v poriadku. Žena sa začne mykať, ale ďalšou reťazou má pripútané zápästia o cementovú podlahu, je pevne napnutá, takže si veľmi nepomôže.

„Also, Herr Kald, zufrieden?" opýta sa Pytón. Nemčine Held aspoň rozumie.

Zákazník si pozorne prezerá nahé telo. Held si všimne, že pod líniou krku, zápästí a členkov kompletne pokrývajú jej pokožku husté, tenulinké linky tetovania. Nové vrstvy fraktálov a nákresov pripomínajúcich výkresy architektov prekrývajú staršie vzory s odlišnou estetikou, aplikované s rovnakým majstrovstvom, hoci primitívnejšími technikami. Held vníma len to, že husté, navzájom sa prekrývajúce obrazce sú neuchopiteľné ako chlap, ktorý si ich prezerá. Vyzerajú ako precízne vymyslené optické klamy, vyvolávajú dojem, že sa mu menia priamo pred očami.

„Absolútne spokojný, zatiaľ ste naplnili kontrakt do detailu," odpovie muž čistou nemčinou s ľahkým, pre Helda neidentifikovateľným akcentom. „Je bez škrabnutia," zdvihne nôž a pomaly rozrezáva potetovanú kožu nad pravým chodidlom. Žena začne jačať.

„Nechcete ju predtým zabiť? Keď jej prerežete hrdlo, nijako ju nepoškodíte," ozve sa Pytón a so znechuteným výrazom o krok ustúpi.

„Nezabíjam, keď netreba. Ak chcete, môžete ju usmrtiť, až si vezmem palimpsest," odpovie zvýšeným hlasom, aby prekričal vreštiacu Alexandru, a zručne ju sťahuje z kože.

„Počkám vonku," dostane zo seba Pytón, ktorého prudko napne a rýchlym krokom sa pohne k dverám. Held sa začne otáčať, aby vypadol s ním. Nemá problém s mučením, keď plní konkrétny účel, ale erekciu z neho nemáva.

„Zostaňte, prosím," prihovorí sa mu klient pobaveným tónom, ako keby ho Held vyrušil pri súloži a Kald mu oznamoval, že má rád divákov. „Vzhľadom na to, ako ste dopadli s vaším spoločníkom, by som vám rád venoval týchto pár minút ako malý bonus k platbe za poskytnuté služby. Nepotrvá to dlho, ale bude to mať svoje výnimočné momenty."

Urobí s nožom čosi nečakané, po čom Held otrávene odkráča z miestnosti. Neunikne mu, že aj pri svojom sadistickom kúsku si dáva Kald osobitne záležať, aby nepoškodil potetovanú časť ženinej pokožky.

Vonku, pred opustenou ošipárňou na skrachovanom družstve, mimo dohľadu a dosluchu najbližších obývaných domov, mu Pytón podá zapálenú cigaretu. Held sa priebežne pokúša prestať fajčiť, ale sú roboty, pri ktorých občasná ciga pomáha.

„Kto je ten skurvený úchyl?" opýta sa a skúsene vyfúkne dym nosom, aby z neho vypudil zápach krvi a výkalov.

„Týpek, čo ti zaplatil mrte prachov," ľahostajne mykne plecom starnúci mafiánsky boss, ale Held si v kalnom svetle studeného úsvitu všimne paru stúpajúcu z čerstvej grcky pri stene. „Poďme kus ďalej, toto sa fakt nedá počúvať," chytí ho Pytón za plece a vedie ho ďalej od budovy. „Keď s ňou skončí, rýchlo jej vpáľ guľku do hlavy a postaraj sa o telo. Aj o Džugiho. Už som volal Lackovi z krematória, pozajtra pália a má nočnú, bude na teba čakať."

„Si zaslúži pohreb šrac. Nedzignem Džugiho do pece. Jak zdochnutého psa."

„Chceš niekde vysvetľovať, ako zomrel? Keď zmizne, nikto ho hľadať nebude."

„Erika."

„Čo?"

„Ona bude."

„Kto, dopiče, je Erika? Frajerka?"

„Sestra."

„Dačo jej povieš. A dáš jej prachy, akože od Džugiho, že jej on posiela. Jej povieš, že sa namočil do nejakého prúseru zase a musel sa zdekovať."

Held vystrúha skeptickú grimasu a starostlivo rozšliapne ohorok cigarety, ktorú stiahol na štyri potiahnutia.

„Teo, nebuď chuj," nalieha Pytón. „Teraz si preňho profík, si urobil kvalitnú robotu," mávne rukou k ošipárni. „Ale keď urobíš pičovinu nejakú a začnú sa do toho zboku jebať fízli, bude z teba svedok. Mrte nepohodlný svedok. Rizikový faktor budeš a ťa bude treba riešiť. A nechceš, aby ťa vyriešil Herr Kald, to mi ver."

Held sa díva do zeme a pokúša sa ovládnuť náhly záchvat zlosti. Zachrchle a odpľuje si, ostentatívne, ale pootočí hlavu, lebo ani omylom by nechcel zasiahnuť Pytónove čižmy z krokodílej kože. Sleduje, ako zelenáč letí k zemi. V okamihu, keď narazí na udupané blato pred ošipárňou, ostro to tresne ako výstrel z pištole. To ho trochu zmätie, ale periférne registruje, že Pytón sa začína skladať k zemi ako bábka, ktorej prestrihli povrázky. Na Heldovo ľavé líce dopadne pár kvapiek krvi, ktorá vystrekla z bossovej tváre. Spoza padajúceho tela sa vynára Kaldova silueta, v ruke drží drobnú pištoľ. Beretta Cheetah, hračka pre čajočky. Aj kaser je účinnejší.

Heldovo telo reaguje okamžite. V zlomku sekundy začne vejárovito ustupovať doľava a ruka vyrazí k vlastnej pištoli na páse. Mozog s tým nič nemá, vyplo ho v okamihu, keď Heldovu lebku zasiahol drobný kúsok olova. Nohy sa podlomia, ozrutné telo zabijaka sa zrúti na bok a zostane nehybne ležať.

Kald si prehodí cez plece plátenný vak so starostlivo zabalenou ľudskou kožou a poberie sa k hrdzavej bráne areálu, pred ktorou parkuje nenápadná biela hybridná corolla s rakúskymi značkami. Tichučko si pri tom píska znepokojivú melódiu. Znie ako uspávanka schopná navodiť vyčerpávajúci spánok s nočnými morami a pomočovaním.

* * *

Zaza má na sebe svoj najlepší kostým, a ten je teda fakt dobrý. Niežeby sa v ňom cítila sexy, ale určite sebavedomejšie. Toto by mohla mať na sebe zakladateľka úspešného startupu pri podpise zmluvy o jeho predaji. Jej vyziabnutá, kožou čalúnená kostra má aspoň túto jednu výhodu, pohodlne sa zmestí do najväčších detských čísel a luxusné oblečenie nakupuje za zlomok jeho pôvodnej ceny vo finálnych výpredajoch, pretože žiadna sexy pipenka z korporátu ho na seba nedostane ani obuvákom. Keby chcela doladiť aj topánky, musela by si na ne vziať hypotéku, ale jednoduchými čiernymi lodičkami sa Chanel nedá pokaziť.

Vedela, že prácu jej to nezachráni, ale o to jej nešlo. Vyhadzov z roboty má vlastný dress-code. Dôležitejší ako prijímací pohovor, lebo pri tom by rozhodne nechcela vyvolať pocit, že na peniazoch nezáleží a zháňa si niečo, len aby zahnala nudu. Žiaden chlap vo vedúcej pozícii nebude riskovať, že jeho juniorská zamestnankyňa zaparkuje pred firmou auto, ktoré stálo viac ako jeho byt. Nijaké dievča nesmie mať väčšiu cicinu než jeho šéf, v tom má Zaza jasno. Ale keď ju už museli vykopnúť, a fakt chápe, že museli, tak nech je im to, doriti, aspoň trochu ľúto.

„Lujza, nikto nehovorí, že akurát vy za to môžete," skúšal na ňu šéfredaktor chlácholivý tón, ako keby bola bežnou

obeťou jeho paparazzov, čo skončila s novým milencom na titulke a teraz ju čaká menej výnosný rozvod, než si pôvodne vysnívala. „Tak veľmi sme chceli, aby to bola pravda, že sme prehliadli všetky varovné signály. Už len to, že s takou vecou prišli akurát za vami, mi malo byť čudné. Tu sa na vás nikto nehnevá, hneváme sa sami na seba," pozeral sa kamsi do zeme, ako keby sa naozaj hanbil.

Pali slizko prikyvoval ako vždy, keď hovoril boss. Bola si istá, že vôbec nevníma, čo šéfredaktor trepe. Aj Zaza prikývla, lebo o čom sa už mala s tými dvoma úbožiakmi hádať?

„Určite si pamätáte, čo som vám vravel, keď som vás prijímal," pozrel sa jej konečne šéf do očí. Zaza opäť prikývla. Nadrístal toho vtedy hromadu, polovicu z toho nevnímala, zvyšok dávno zabudla, ale však skúšať ju z toho teraz už určite nebude.

„Bulvár sa odlišuje výberom tém, nie remeselnými postupmi alebo etickými štandardmi," zopakoval jej pre istotu kľúčový bod svojho uvítacieho prejavu spred pár mesiacov. „Hovoril som vám, že seriózny bulvár nemusí byť oxymoron. My sme seriózny bulvár, musíme si dávať pozor na reputáciu. Tieto škody budeme musieť veľmi dlho naprávať, ale nakoniec to hádam nejako zvládneme. Vaše meno je ale… je mi to naozaj úprimne ľúto, skutočne, ale vaše priezvisko by dnes vyzeralo v tlači horšie ako Rudlayová alebo Haluška," zatváril sa súcitne.

„Ale to teraz nie je tvoj najväčší problém, Zaza," ozval sa Pali.

„Nie?"

Vôbec sa nepokúšala skrývať iróniu. Čo už tí dvaja plesniví boomeri vedia o tom, čo to znamená prežiť v Bratislave z mizerne platenej novinárskej roboty, nieto ešte bez nej.

„Nie," odpovedal šéfredaktor bez stopy lepkavého pokusu o empatiu.

„So zárukou z toho bude žaloba," oznámil editor vecným tónom. „Drahá žaloba. Pracuješ na živnosť, však?" Na koniec vety dal otáznik, ale nepýtal sa, presne to vedel. Skoro každého redaktora zamestnávali na živnosť, aby šetrili na odvodoch, internú zmluvu malo iba zopár vyvolených, ako v každej redakcii. „V praxi to znamená, že pán poslanec môže žalovať aj teba osobne, nielen redakciu."

Zaze sa zakrútila hlava. Toto ich v škole neučili a v redakcii ju touto informáciou tiež nikto zbytočne nezaťažoval.

„Nebojte sa, Lujza," vrátil sa šéf k chlácholivému tónu. „Už som to riešil s generálnym vo vydavateľstve, pokúsime sa to s Vajcom uhrať na nadštandardné ospravedlnenie, zopár skrytých PR článkov počas kampane a pár tisícok v rámci mimosúdneho vyrovnania. Aj to tupé nacistické hovno vie, že je to oveľa výhodnejšie ako právoplatný rozsudok o desať rokov, keď už dávno všetci na všetko zabudnú. A keby v tom náhodou nemal jasno, má právnikov, ktorí mu to rýchlo vysvetlia. Hlavu hore, nenecháme vás v tom. Vy nerobíte problémy nám, ani my ich nebudeme robiť vám."

Tentoraz na konci vety nebol nijaký otáznik, ale bolo jasné, že sa od nej očakáva odpoveď.

„Jasné," pretlačila stiahnutým hrdlom.

Dobre to na ňu zahrali. Keď odchádzala, dokonca obom podala ruku a pekne sa im poďakovala.

Sedí si vo svojom kostýmčeku na dvadsaťštyri hodín neumytej dlážke, dáva si už bohvie koľký džoint a neprítomne čumí únikovým východom prenajatej garsónky do tmy. Zmätene si uvedomí, že ju ruší zvonenie. Pozrie sa na iPhone, ktorý drží v ruke, všetky hlásenia má permanentne vypnuté, displej je tmavý. Je parádne zhúlená a zľahka dezorientovaná, chvíľu trvá, kým si uvedomí, že jej niekto zvoní pri dverách. To je prvýkrát, čo vôbec počuje zvonček. Má odporný zvuk,

takto nejako mohli škrečať staré telefóny na ŠtB. Rozhodne sa zvonenie ignorovať. Nikoho nečaká a davu s fakľami, vidlami a povrazom dobrovoľne otvárať nebude.

Po nejakom čase, ktorý jej subjektívne pripadá ako hodiny, sa stane pravidelné chrčanie zvončeka natoľko otravným, že aj prípadný lynč dezolátskej luzy jej pripadá ako vyslobodenie. Zdvihne sa a namáhavo vystúpa do strmého kopca, ktorý vedie k dverám od bytu. Keď sa jej ich konečne podarí odomknúť a otvoriť, už vie, že to s trávou trochu prepískla.

Týpek za dverami nemá rúško. Mohol by byť dezolát. Ale nie je. Očividne.

„Dobrý večer, slečna Zán," ozve sa princ, ktorý celkom určite docválal na bielom koni. Alebo na bielom bentley. „Pozvete ma ďalej, Lujza? Mám pre vás ponuku. Môžem vám hovoriť Lujza?"

Má hlas, za aký by herci a moderátori pokojne vymenili oba semenníky. Aj keď potom by ho už asi taký nemali. Vysoký, postava štíhla, nie chudá. Starostlivo udržiavané strnisko, majstrovsky nastrapatené čierne vlasy. Ksicht má taký, že nie je pekný, ale vyzerá, ako keby bol. Má oblečený moderne strihnutý večerný oblek v navy blue, ktorý by rozhodne neladil s jej čiernym Chanelom, pretože zaručene nebol kupovaný v Parndorfe. Ani vo Viedni. Taký budú bežným smrteľníkom na budúci rok predávať v Miláne a New Yorku. Mileniál, ale vydarený exemplár, z úspešnej sorty. Charizmu ešte neprejavil žiadnu, ale Zaza si je istá, že ju má. Dokonalá halucinácia sexuálne frustrovanej adolescentky. Zdvihne dymiaci džoint, ktorý stále drží v ruke, a znechutene sa naň pozrie.

„Toto mi fakt netreba," povie si sama pre seba. „Nemám čas na sprostosti, sa potrebujem ľutovať teraz," sťažka prevaľuje slová na zdrevenenom jazyku a začne zatvárať dvere.

„Tak ja teda prídem ráno," milo sa usmeje trávová haluz a na chvíľu sa jej pred očami zahmýri, ako keby sa rozhodla ohľaduplne zmiznúť, ale potom si to rozmyslela.

Zaza zmätene zaklipká viečkami a to jej spustí v hlave nejaký racionálny proces. To je predsa ten týpek, čo ju ráno oslovil pred bytovkou, že má nejakú ponuku, ale nemala naňho čas, lebo sa ponáhľala do redakcie, aby nezmeškala vlastný vyhadzov, uvedomí si náhle. Zasa pootvorí dvere.

„Vy ste ten týpek, čo ma ráno oslovil pred bytovkou, ale som na vás nemala čas, lebo som sa ponáhľala do redakcie, aby som nezmeškala vlastný vyhadzov," vysúka zo seba. „Som vám povedala, aby ste došli večer? Že?"

„Áno," prikývne trávová haluz.

„Tak poďte ďalej," povie Zaza rezignovane a ustúpi, aby mohol vojsť. Zavrie dvere, a keď sa otočí za ním, uvedomí si, že gauč je roztiahnutý a rozostlaný, takže ho nemá kam usadiť.

„Som Zoran. Zoran Bálik," podáva jej ruku. Potom si nenútene sadne na jej perinu, ako keby rátal s tým, že dnes v noci pod ňou bude spať.

„Dáte si niečo?" pokúša sa Zaza o pohostinnosť. „Mám tu vodu. A trávu. Možno by som našla nejaký čaj."

„Ďakujem," pokrúti haluz hlavou. „Prišiel som niečo ponúknuť ja vám," zasmeje sa. Možno je tiež nafajčený. Musí byť, keď si myslí, že Zaze niečo kšeftne. Je úplne insolventná. Má ešte na ďalší mesiac života v garsónke. Bez jedla. Ľahká voľba, v januári určite dlhšie vydrží o hlade ako vonku.

Spýtavo sa na týpka pozerá a opiera sa o miniatúrny barový pult s neodstrániteľnými fľakmi po predchádzajúcich nájomníkoch. Je ich päť, každý má trochu iný odtieň a vedno tvoria smutného smajlíka s troma očami. Zaza sa s ním občas rozpráva. Keď má tú správnu trávu.

„Mám pre vás lepší exit," haluz ukáže rukou na rúžom načmáraný nápis na balkónových dverách.

„Čože?“ zľakne sa Zaza. Haluz sa na okamih zarazí.

„Neprišiel som vás zabiť,“ prečíta napokon jej vydesený výraz tváre. „Určite nie takto priamočiaro. Prišiel som vám ponúknuť prácu.“

„Mne.“

„Áno, vám, ak ste teda Lujza Zán, a nie jej zhúlená spolubývajúca.“

„Z jednej ma dnes ráno vyrazili. A nieže neprávom. Akože to dali kus na zmrdov, ale neni to žiadna krivda.“

„Viem.“

„Viete, hej?“

„Áno, iste. Preto som tu.“

„Preto? Že akurát preto?“

„Áno.“

„Prečo?“

„Lebo ste dostatočne zúfalá, aby ste moju ponuku prijali. Ste úplne v riti,“ hovorí s tým svojím milým úsmevom a láskavým tónom. „Podpíšete nevýhodnú pracovnú zmluvu a drakonické en-dé-áčko s likvidačnými sankciami za porušenie mlčanlivosti, budete držať hubu a krok, drieť ako mulica, poslušnejšie a lojálnejšie ako pes, a ja vás za to kráľovsky zaplatím.“

„Vy sa s tým fakt neseriete, pán…“

„Bálik,“ zopakuje jej svoje meno. „Budem sa k vám správať hocijako, niekedy určite aj kruto, ale nikdy vám nebudem klamať, Lujza. Lož je najzbytočnejší vynález ľudstva. Klamať je hlúpe a kontraproduktívne. Keď ukážete ľuďom správnu stranu pravdy, dokážete u nich dosiahnuť všetko. Keď ich oklamete, je len otázkou času, kedy ich navždy stratíte.“ Všimne si prázdny výraz v Zazinej tvári. „Vnímate ma, Lujza?“

„Nehovorte mi Lujza. Lujza mi hovoria len rodičia a kokoti. Som Zaza. A som strašne zhúlená. To o tej pravde, to

je na mňa teraz kus filozofické. Filozoficky komplikované. Akože zložité. A tak."

Bálik siahne do vnútorného vrecka saka a vytiahne z neho plochú kovovú fľašu so skrutkovacím uzáverom. Otvorí ju a podáva Zaze.

„Čo je to?"

„Pomôže vám to vytriezvieť. Relatívne."

Z racionálnejších oblastí Zazinho mozgu vybuble varovanie, že by ju mohol zdrogovať a znásilniť, ale sama nad sebou mávne rukou. Sfetovaná je už beztak pod obraz boží, keby ju chcel pretiahnuť, stačilo by povedať a prečo by, preboha, chcel? Ten môže mať onakvejšie. Vezme si od neho fľašu, poriadne si z nej uhne a okamžite ju napne.

„Hej, no, vodka," Bálik chápavo pokýve hlavou.

„Teplá," strasie Zazu.

„Alkohol vytlačí THC z receptorov. Nesmiete to s ním prehnať, samozrejme. Za volant by ste si sadať nemali, ale budete v pohode."

Zasa si ešte raz uhne z vodky a sadne si vedľa neho na rozostlaný gauč.

„Nemáte cigu?" opýta sa ho. „Moc nepijem, ale keď už, tak fajčím. A mám doma len trávu."

„Sorry, nefajčím."

„Na to som sa nepýtala. Džentlmen môže mať cigarety, aj keď nefajčí, pre prípad, že chce fajčiť dáma," uhne si znova. Bálik jej jemne vypáči ploskačku z prstov, zaskrutkuje uzáver a vráti ju do vrecka.

„Dáme tomu ešte pár minút, Zaza."

„Len začnite," natiahne sa Zaza na gauči. Ruky má vystreté za hlavou, ako keby sa vzdávala, nohy položené na zemi. Bálik si ich prezerá, ako keby boli pripojené k dobrému telu, ale možno len študuje danse macabre vytetovaný okolo jej členka. „Čo to má byť za hnusný džob?"

„PR agentúra. Low Key PR."

„Vizitky, letáky, tlačové správy, ale vkusne?"

Bálik sa nahlas zasmeje. Veselo, prirodzene, no otázku neuzná za hodnú odpovede.

„Lobing? Krízovky?"

„Áno, aj."

„Akože PR je hnus a nuda a otrava a ešte asi aj hnus, ale čo viem od spolužiakov, je to len robota jak každá iná, a furt lepšia ako väčšina ostatných korporátnych sračiek. Tak čo je na tej vašej agentúre také strašné, že potrebujete zúfalých skrachovancov?"

„Klienti."

„Influenceri? Celebrity?"

Bálik pokrúti hlavou a podá jej naozajstnú papierovú vizitku. Z ručne vyrobeného papiera. Je na nej len nápis low key, jednoduchým, minimalistickým fontom a fakt dobrá adresa na Palisádach. Ani telefón, ani mail, žiaden iný kontakt.

„Zastavte sa zajtra kedykoľvek v priebehu dňa, keď sa zobudíte. Podpíšte zmluvu a to NDA, a poviem vám."

Zdvihne sa, namiesto pozdravu na ňu ešte raz blysne bielymi zubami a bez jediného ďalšieho slova odíde.